

[Ole Henriksen]

Jå, selvfølgelig eksisterer der paradoksproblemer, og et af dem er det velkendte, at arbejdsgiverne søger unge, højtuddannede, helst med 20 års erfaring inden for faget, og så lodser dem, der ikke rigtig kan følge med, dem, der er i 50 års alderen, ud i arbejdsløshed. Og som vi lige har fået at vide, er et af paradokserne også, at det er overordentlig vanskeligt at få en fornøden efteruddannelse endsige et arbejde i den alder. Jeg mødte forleden dag en arbejdsgiver, der sagde, at han også beskæftiger en masse ældre mennesker oven i købet. »Vi har dem helt op til 30 år«, sagde han. Hvis det er gængs, er det klart, at vi har et paradoksproblem også på arbejdsgiverside.

Så vil jeg lige spørge hr. Dohrmann, om han kan give nogen eksempler på, hvornår f.eks. SF flipper ud, fordi der bliver rokeret rundt med de offentligt ansatte; det sagde hr. Dohrmann i sit første indlæg. Nej, vi flipper ikke ud; vi er opmærksomme på, at de ansatte i den offentlige sektor er udsat for et enormt pres for tiden, både i form af rationaliseringer, på lønområdet osv. Det er vi meget opmærksomme på, men vi flipper aldeles ikke ud over, at man laver fornuftige rokeringer derinde.

Det kan godt være, hr. Dohrmann synes, at vores forespørgsel i dag er unødvendig, men jeg savnede faktisk en tilkendegivelse fra hr. Dohrmann om, hvordan han stiller sig til dagsordensforslaget om at hæve understøttelsen med 10 pct. i 1986.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Det var en ejendommelig argumentation, hr. Dohrmann anvendte i forhold til det reelle paradoksproblem, som jo altså er af beskedent omfang på nuværende tidspunkt. Det, hr. Dohrmann sagde, var, at det godt kan være, der er nogle arbejdsledige, og at der samtidig er nogle arbejdsgivere, der mangler arbejdskraft, men arbejdsgiverne har altså ikke tiltro til, at arbejdsformidlingen kan formidle den fornødne arbejdskraft, og så skulle det være et paradoksproblem. Det er konklusionen af den argumentation, hr. Dohrmann brugte før, men det er vist ikke det, vi andre betragter som et paradoksproblem; det er arbejdsgiverens hånlige holdning til arbejdsformidlingssystemet. Jeg er sikker på, at re-

geringen deler den opfattelse, at arbejdsgiverne, hvis de vil have, at vi skal tage deres ønsker om at få kvalificeret arbejdskraft alvorligt, naturligvis også skal bruge det system, som det offentlige og vi i fællesskab stiller til rådighed for dem, nemlig arbejdsformidlingssystemet.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Jeg vil lige sige til fru Jytte Andersen, at jeg aldeles ikke kommer med hånlige bemærkninger om nogen, og jeg mener ikke, at jeg repræsenterer hverken arbejdsgiverside eller lønmodtagerside. Jeg sidder her som medlem af folketinget, og dermed betragter jeg mig faktisk som repræsentant for hele befolkningen og ikke for enkelte grupper. Men jeg kan godt høre, at fru Jytte Andersen bliver ved med at skabe en stor kløft imellem de forskellige befolkningsgrupper. Jeg tror ikke, den reelt findes, men der er nogle politikere, som gør alt for at grave en grøft imellem lønmodtagere og arbejdsgivere, men i praksis er den ikke så stor, som man gør den til herinde på Christiansborg.

Hr. Ole Henriksen havde set nogle steder, at mennesker over 50 år bliver skubbet ud i arbejdsløshed. Jeg skal da ikke udelukke, at det er sket nogle steder, men jeg mener også, det er en grov mistæneliggørelse. Hvad skete der, dengang efterlønnen kom og mange af de gode gamle lønmodtagere gik på efterløn? Kom der unge ind i stedet for? Ja, i nogle situationer gjorde der, men der var sandelig også mange steder, hvor man slet ikke regnede med, at man kunne få yngre medarbejdere, som kunne udfylde deres plads, og derfor er den bemærkning også generelt forkert.

I øvrigt skal jeg sige, at vi selvfølgelig agter at stemme imod det dagsordensforslag, der er fremsat. Det burde egentlig være unødvendigt at sige det, men i og med, at jeg sagde, at den bedste hjælp, man kunne give folk, der desværre er ledige, var at skaffe dem et job, skal man stemme imod et sådant skadeligt dagsordensforslag.

Det er nu engang også sådan, at der er udgifter forbundet med at have et job, og vi skulle nødig ende i den situation, at det giver mere at ligge hjemme på sofaen end at passe sit arbejde.